

FOLK OG LAND

NR. 3 — 21. ÅRGANG

LØRDAG 5. FEBRUAR 1972

LØSSALG KR. 2,—

O.M.:

Veritabelt grunnskudd mot legenden og 'retts'oppgjøret

SVERRE HARTMANN LEGGER DYNAMITT UNDER ARKEN I SIN BOK PÅ PAX FORLAG: «Søkelys på 1940»

Da statsstipendiat i historie, advokat Sverre Hartmann høsten 1970 offentliggjorde sin artikkelserie i ukebladet AKTUELL om hvorledes den norske forsvarssjef, general Ruge, og hans offiserer «fortsatte» den krigen med Tyskland som man høytidelig og med Nygaardsvoldregjeringens fullmakt hadde avsluttet, fikk man igrunnen intet virkelig inntrykk av tyngden og gjennomslagskraften i Hartmanns dokumentasjon. Dels kom dette av at stoffet ble lagt frem i artikler som kom med en ukes mellomrom og som ikke engang behandlet stoffet i kronologisk rekkefølge. Men enda mere var det kanskje avgjørende at Hartmann — vel av hensyn til den venstreradikale støtte han fikk til offentliggjørelsen, slo på skjækkene, men nok mente merra.

Han la frem stoffet sitt i en form som måtte oppfattes som et angrep på general Ruge og de høyere offiserer dengang, mens hans dokumentasjon i virkeligheten var det avgjørende slag mot legenden om Norges «fortsatte krig» og dermed også mot hele «retts»oppgjøret, som intet juridisk grunnlag hadde hvis Norges statlige krig ble avsluttet i juni 1940.

Det er vel kanskje forståelig at Sverre Hartmann som aktiv deltager i landssvikoppgjøret dengang er noe nølende med å peke på at han i virkeligheten har bevist dette oppgjørets ulovlighet, og her gikk naturligvis ønskene hos Arbeiderpartiet og dets presseorganer i samme retning. Hartmann konstruerte derfor opp en slags historie om en klikk av illojale offiserer med general Ruge i spissen som, dog riktignok med fullmakt fra regjeringen da denne stakk av, både laget endelig krigs avslutning og dertil traff avtaler med «fienden» om militært samarbeide i Øst-Finnmark.

Denne måte å legge frem stoffet på har naturligvis vakt både forvirring om hva det virkelig gjelder hos den brede offentlighet og den gjorde det lett for legende-forsvarerne å gå til angrep på Hartmann under dekke-

Sverre Hartmann, som gjorde en stor historisk innsats med sin bok.

av den indignasjon angrep på den populære general Ruge, «folkehelten», vakte over alt. Det ble stort oppstyr og meget forvirret snakk, ikke minst fra de gamle offiserers side.

Nå foreligger imidlertid Sverre Hartmanns forskningsresultater og ugjendrivelige dokumentasjon i bokform. Her forstyrres man ikke av sensasjonsoverskrifter i et ukeblad og her får man det hele i kronologisk rekkefølge. Boken er kommet på Pax Forlag (pris kr. 17,50) og er blitt et knusende våpen i kampen mot historieforfalskningen og «retts»oppgjøret, selv om han i titlen «Søkelys på 1940. Var Sovjet farligere enn fienden?» påny gir en tåpelig konsesjon til de venstreradikale krefter han har måttet søke hjelp hos for å få lagt stoffet frem. For Hartmann selv har klart og uten omsvøp bevist at noen «fiende» i vanlig (og strafferechtslig) betydning av ordet fantes det ikke etter de to avtaler av 10. juni 1940 (og en efterfølgende av 11. juni).

Men la nå gå med dette at Hartmann finner det opportunt og nødvendig å late som om det var tre, for ikke å si fire slags «Norge» sommeren 1940: eksilfolkenes Norge, de hjemmeværende politikeres, og offisersklikkens, mens vi for egen regning nok også må ta med Nasjonal Samling. Vi forstår at han her har vært under et visst press. Men i bunn og grunn var det naturligvis, som Hartmann også faktisk selv beviser, bare ett Norge etter at krigen ble oppgitt i juni 1940 og til utpå høsten samme år.

Hva eksilfolkene angår hadde de jo i siste statsråd vedtatt at det vil «være håpløst for Norge å fortsette krigen.» Dette er protokollert i statsrådsprotokollen. Når man i denne sammenheng forsøker å legge noe annet i den proklamasjon som ble sendt ut, så viser Hartmann at den ikke var et dokument av samme orden ettersom den ikke er statsrådsbehandlet og der nest at den var forfattet av Koht på et tidligere tidspunkt for å skjule de faktiske forhold best mulig for

det norske folk. Eller som han selv sier det i «Frå skanse til skanse»:

«Eg feste det på papiret alt den kvelden (månedsskiftet mai/juni) og neste morgon. Eg tenkte på den verknaden det ville gjera på det norske folket om regjeringa rømte landet, og eg tok alt til å laga i hovudet ei kunnngjering om avferda slik at ho ikkje skulle gjera altfor stor skade for framtida for landet.»

Det var vel helst eget eftermæle han tenkte på.

(Forts. side 2)

Den falske Sven Dysthe nok engang

Nå pusser også DAGBLADET og Gerhardsen på glorien hans!

Vi har tidligere her i bladet omtalt «den falske» NS-mann Sven Dysthe etter at han lot FÆDRELANDSVENEN berette om sin «krigsinnsats», som bestod i nøyaktig det samme som praktisk talt hver eneste NS-mann etter fattig evne utførte den: å forsøke å hjelpe venner og bekjente og andre landsmenn som hadde kommet opp i vanskeligheter med okkupasjonsmaktens politi. Nå var det naturligvis ikke mange, om noen, tidligere NS-folk som hadde slik bakgrunn for å yde hjelp som Sven Dysthe. En stor del av sjefene i det tyske Gestapo, og også andre som var høyt på strå her, var jo det vi kanskje kan kalle «oppkomlinger». Og i det ok-

kuperte Norge pleiet de gjernene omgang med folk de forstod hadde penger og innflytelse. Og både Sven Dysthe og hans bror Roald var slike herrer på byen med penger og forbindelser. Hva Sven angår hadde han bl. a. en usedvanlig flott hytte, hvor hans nye tyske venner boltret seg i luksus og norsk hytteliv. At begge brødrene var medlemmer av NS — og felles bekjente hevder fortsatt den dag idag at de var entusiastiske sådanne dengang i begynnelsen — gjorde det naturligvis lettere å knytte kontakten med tyske politifolk, dommere og andre med innflytelse.

Som sagt, det er neppe tvil om at Sven Dysthe i likhet med så mange av sine

Vi vet ikke om den dårlige samvittighet plager de englandsutdannede mordere fra dengang — eller for den saks skyld de sovjetutdannede —, men er ikke maren over dem om natten så forstår vi ingen ting. For finnes det unnskyldning for slike gjerninger som dem G.K. beretter om i forbindelse med mordet på Elsa Kristoffersen i 1943? Artikkel nr. 26 i serien om «likvidasjonene» finner De på side 5.

DEN NORRØNE BOSETTING I AMERIKA

er emnet for en ny, oppsiktsvekkende bok av den franske professor Mahieu, som omtales på side 5.

«GERMANERNES FORTID OG FREMTID»,

brosjyren til lektor Hoas, skrev en ung akademiker om i forrige nummer. Artiklen avslutter han på side 5.

DE BLODIGE BEGIVENHETER i Nord-Irland behandles denne gang i våre betraktninger omkring hendelser «I brennpunktet» på side 2.

ELLERS

finder man som vanlig ungdomsstoffet på side 4, lederen på side 3 m.v.

Gerhardsen og «den falske» faller i armene på hverandre i DAGBLADET

partifeller gjorde en betydelig innsats for å berge norske liv — en innsats som nok ble mere og mere «dirigert» ettersom det ble klarere og klarere hvorledes utfallet av verdenskrigen ville bli — og selv om vanlige NS-folk ikke fikk hverken påskjønnelse eller helteglorie av den grunn, så skal vi ikke misunne Sven Dysthe hans.

Men, vi synes oppriktig talt at all anstendighet nå til-

(Forts. side 7)

Et veritabelt grunnskudd — —

(Forts. fra side 1)

Og enda begredeligere forekommer jo den flokk av fallerte partipolitikere som sammen med en konge presert av England stakk av fra det totale nederlag i juni 1940 på bakgrunn av eksilstatsrådenes jeremiader over hva de nå skulle leve av og foreta seg. Det var såvisst ingen besluttsom krigsregjering som dro avsted, men en flokk fallerte svindlere, atpåtill tyngtet av å ha det hele og fulle ansvar for landets ulykke.

Hva kong Haakon angår, så er det en historisk kjennsgjerning at han meget motvillig forlot landet — og det samme gjelder vår daværende kronprins. Kongen meddelte faktisk den britiske sendemann at han overveiet å bli igjen og altså da overhodet ikke har hatt noen tanke om «fortsatt» krig. Herom sier, som Hartmann også anfører i sin bok, Sir Llewellyn Woodwards offisielle britiske verk om landets utenrikspolitikk:

«Det fortelles her hvordan det var britene som ved månedsskiftet mai/juni, da de alliertes evakuering var besluttet, foreslo for nordmennene å ta opp igjen planen med tyskerne om en demarkasjonslinje (under svensk kontroll). Da dette mislyktes, bestemte Kongen og Kronprinsen seg likevel til å bli i Norge. Kongen trodde at de allierte ville vinne krigen til slutt (?), men at Norge måtte gi opp kampen og forhandle med tyskerne etter at de allierte hadde trukket seg ut og nordmennene ikke hadde noen ammunisjon igjen. Imidlertid samtykket Kongen og Kronprinsen senere, den 5. juni, under sterkt britisk press i å komme til England. De forlot Norge den 7. juni.»

Det var altså på det tidspunkt åpenbart ingen tanke på en fortsatt norsk krig. Og det var det heller ikke etter at regjeringen hadde gitt general Ruge ordre om å «innstille fiendtlighetene» og hadde forlatt landet. Det viser bl. a. den kjennsgjerning at utenriksminister Koht ble tilbake ennu et døgn for om mulig å få tysk samtykke til demarkasjonslinjen. Det var også avtalt chiffermelding til de bortdragende, som skulle kalle dem tilbake hvis tyskerne samtykket.

Intet av dette viser noe annet enn at Norges statlige krig som sådan var avsluttet og ble betraktet som det av alle. Når det likevel ble sendt med Kongen en militær rådgiver, general Fleischer, og muligens de siste sørgelige rester av en marine, så var dette som alt det

andre rene svindlen med sikte på at den konge som fulgte Englands press og forlot kongeriket Norge ikke skulle rammes av grunnlovens bestemmelser om at han forlappet tronen hvis han forble lengere enn 6 mndr. utenfor landets grenser uten Stortingets samtykke. Det konstitusjonelle påskudd skulle derfor være at kongen var «i felt» — i virkeligheten altså på vegne av England og ikke det Norge som hadde oppgitt kampen.

Dette fremgår klart både av oberstløytnant Wrede Holms oppteget og av general Ruges vitneprov i Skancke-saken:

«Vi hadde den norske regjeringens ordre til kapitulasjon. Det var på det rene at man skulle kapitulere når Kongen og Regjeringen var ute av landet, og når de militære styrker hadde dekket de alliertes innlastning. Regjeringen var en del plaget av Grunnlovens bestemmelser om at Kongen ikke kan forlate landet uten en viss tid uten å være i felten. I den anledning (og altså ikke for å føre krig på Norges vegne) skulle han såvidt mulig ha væpnete styrker med seg. —»

At dette var det rene spillfekteri dengang fremgår klart av at forsvarssjefen, general Ruge, ikke ble tatt med, og at det ikke da Ruge ønsket å bli tilbake i Norge ble oppnevnt noen ny forsvarssjef som fulgte Kongen for å lede den «fortsatte krig».

Det kan også være av interesse å peke på at stortingspresident C. J. Hambro tydeligvis var av den oppfatning at komedien med Kongen «i felt», anbragt i det krigførende Engand, ikke var særlig tifredstillende. Selv arbeidet han iherdig for at Kongen og vel da også hans eksilregjering skulle klamre seg til en bit norsk jord isteden og ta opphold på Jan Mayen!

Det pekes jo ellers på at det var nødvendig for Kongen å gi etter for det britiske press av hensyn til handelsflåten. Det er naturligvis mulig, og også rimelig, at England har brukt dette som et argument og at man ikke hadde levert fra seg igjen den chartrede norske handelsflåte under noen omstendighet. Den var jo overmåte krigsviktig både før og etter Norges korte krig. At England av politiske grunner lot eksilfolkene få et levebrød av handelsflåten endrer jo intet ved det faktiske forhold. Det ville vel også være lettere for England å få norske sjøfolk til fortsatt å seile i den farlige fart når

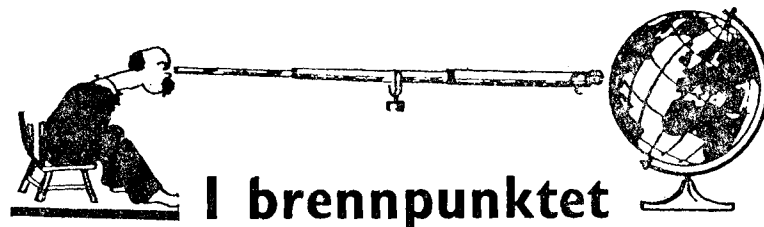
det i navnet kunne skje som en slags patriotisk innsats.

Da eksilfolkene dro avsted og inntil England hadde fått satt dem isving som «krigførende» igjen representerte de altså ikke, slik Hartmann skriver, noe eget Norge. De representerte ene og alene nederlaget og naturligvis det ønske alle nordmenn uten unntagelse — enten de tilhørte riksrådsfolkene, offisersklikken eller NS — næret, at resultatet av stormaktenes krig måtte bli et fritt og selvstendig Norge igjen. På det punkt var det bare ett Norge.

Bestrebelsene her hjemme sommeren 1940 på å få dannet et riksråd, på å avsette også formelt eksilkongen og hans regjering og på å slutte også formell fred med Tyskland, taler sitt tydelige sprog også om hva deres innstilling var til noen «fortsatt krig» for Norge. De regnet overhodet ikke med noe slikt tøv.

Og hva Ruge og offisersklikken angår, så er jo saken helt klar, iallfall nå etter Hartmanns egen dokumentasjon. De så naturligvis på Norges statlige krig som avsluttet og handlet derefter. Det er jo den eneste mulige forklaring på det de foretok seg både da de to avtaler med tyskerne ble undertegnet 10. juni og da man senere både inngikk og praktiserte et militært samarbeide med den tyske «fiende» om forsvar av Øst-Finnmark. En politikk som forøvrig ble fortsatt av den offiser som på dette område følte seg som Ruges tillitsmann, den senere general Odd Lindbäck-Larsen, selv lenge etter at riksrådsforhandlingene var blitt oppgitt og vi hadde fått kommissariske statsråder, for hovedmassens vedkommende knyttet til Nasjonal Samling. Det er klart at uansett hva general Lindbäck-Larsen nå sier, så kunne ikke dette ha skjedd hvis man virkelig mente at Norges krig «fortsatte». Å søke «fiendens» tillatelse til å stille opp en ny norsk hær i det okkuperte område når krigen fortsatte, er en så tånelig tanke at det ikke er mulig at en senere norsk general kan ha hatt den.

Sverre Hartmanns bok er en sann gullgrube for alle som interesserer seg for de faktiske hendelser dengang og ikke lar seg avspise med legendetøvet fortsatt. Den er også som nevnt et knusende slag mot selve «retts»-oppjøret, selvom altså Hartmann ikke direkte legger vekt på den side av sa-

I brennpunktet

Daglig bringer pressen meldinger om nye blodige begivenheter i Nord-Irland, så titt og ofte at folk har begynt å bli avstumpet og ikke regner med menneskeliv lenger. Dertil kommer at pressen hårdnakket kjører med den engelske versjon av det som hender, den at det her dreier seg om «religionskrig», en krig mellom katolikker og protestanter.

Og naturligvis er den norske offentlighets hjerte hos de protestantiske trosfeller, også den del av offentligheten som ingen tro å snakke om har.

Det som virkelig foregår i Nord-Irland er imidlertid noe ganske annet. Det er siste akt av et folks århundrelange frihetskamp mot hårdnakket fremmedherredømme. Første etappe av denne kamp ble avsluttet så resultatetrikt etter første verdenskrig at republikken Irland, som eneste medlem av den britiske Commonwealth, i 1939 våget ikke å slutte seg til den engelske krigserklæring til Tyskland og forble nøytralt til krigens siste dag.

Den irske statsdannelse i 1921, som ble gjennomført etter langvarige borgerkrigs-lignende kamper, hadde riktignok bare vært en halv løsning. Seks «grevskaper» i Nord-Irland — slik fastholdt man urokelig i London — ble politisk utskilt og danner siden som «Nord-Irland» en del av Storbritannia.

Det fantes riktignok grunner for denne deling av landet, men man innser vel nå at de ikke var tilstrekkelige for en varig løsning. Den urett som her må skaffes ut av verden er over 350 år gammel, men fortsatt like levende. Det er jo noe vi også her i landet har erfaring for, hvor livskraftig uretten kan være.

Men Vi kan derfor faktisk ikke forstå at noe domfellt NS-medlem kan unnlate å skaffe seg Hartmanns bok, ikke bare til bekreftelse på det de alltid har ment, men også som uhyre fengslende lesning om forhold både før og under okkupasjonen. Boken er meget instruktiv når det gjelder disse spørsmål og spesielt når det gjelder synspunkter og hendelser i sammenheng med Finnlands vinterkrig må vi av egen erfaring si at Hartmanns fremstilling er uhyre dekkende og korrekt.

(Forts. side 7)

Efter at det engelske herredømme over Irland i dronning Elisabeth I's siste regjeringstid var blitt befestet med ild og sverd, gikk hennes efterfølger Jacob I til planmessig å innplante en fremmed befolkningsgruppe som sikre støtter for det britiske herredømme mot den innfødte befolkning. Efter store beslagleggelser av land lot han omkring 20 000 engelskmenn og ca. 100 000 skotter slå seg ned i Nord-Irland. Disse kongelig privilegerte innvandrere av «the Great Settlement» av 1610 var forfedrene til de nåværende «protestanter». De fyller stadig den oppgave de ble tildelt dengang: å være en pel i det irske folks kjøtt. Disse «protestanter» — religionsforskjellen til de katolske irlendere har befestiget deres særstilling — er for det samlede Irland en mindretallsgruppe, men ved den kunstige deling av 1921 er de i det avdelte Nord-Irland tilsvindlet en rolle som stedlig flertall. Slik er altså det bichistoriske og politisk brisante saksforhold.

Visselig fortjener de nåværende efterfølgere av Jacob I's politiske innflyttere menneskelig forståelse, men likevel blir jo den kjennsgjerning stående, at deres land engang gjennom tvang ble fratatt irlenderne. Det er et klassisk tilfelle av «hjemstavnsrett» som striden nå står om.

Problemet kan vel i lengden ikke løses på annen måte enn ved at hele Irland samles i én stat. Det har jo selv i England hevet seg røster for det. Men selvsagt må regjeringen i den irske republikk etter en gjenforening sørge for en effektiv beskyttelse av mindretallet, selv om de irlendere som efter delingen i 1921 forble i Nord-Irland ikke har nydt noen slik beskyttelse.

Men påny viser det seg altså at begreper som blod og jord lever dypt i hjertene overalt. Den naturgitte rase- og folkefelleskapsfølelse, enhver nasjonalismens faste grunnlag, lar seg nok ikke utrydde av forvrøvede slagord om at alle mennesker er like. Det har vist seg overalt, også i den fargede verden, og det viser seg påny under de blodige begivenheter i Nord-Irland som en forvirret norsk presse fortsatt betegner som en «religionskrig».

Politicus

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Vanskelige tider

Det er harde tider i bladverden i hele Norden, spesielt kjemper naturligvis de nasjonalistiske blader en fortvilet kamp. I alle år har de jo i demokratiets og ytringsfrihetens hellige navn vært boikottet når det gjelder annonser, og dertil kommer den ubegripelige feighet hos så mange av dem som vakt skulle være. De lar seg skremme vekk fra en så grunnleggende demokratisk rettighet som det selv å kunne velge sitt lesestoff — og det drives attpå til også slik meningsterror i demokratiets misbrukte navn. Dermed svikter det også i den lesekreten som gjennom trofast oppslutning skulle oppveie tapet av annonseinntekter.

Som våre lesere vil vite har også vi her i FOLK OG LAND kjempet mot dette og har overlevet til denne dag fordi vi har kunnet drive billig og har hatt så mange gode venner som har hjulpet til økonomisk. Men tiden og døden krever stadig sin høst og det tynnes i rekkene. Det vi nå kan håpe på er at de unge etterhvert vil ta over og danne nye kadre. For når alt kommer til alt, så er det jo i første rekke den ungdom som skal leve videre i dette land som har bruk for de tanker og de verdier de nasjonale blad står for. På det at de ikke skal bli malt til sammalt mel i det forfuskede demokratiske store valsemølle.

Når vi finner grunn til å understreke vanskelighetene idag, så er det først og fremst for å oppfordre til bedre oppslutning om FOLK OG LAND, men også fordi vi fra våre nordiske naboland har fått klare varslere om fare. For ikke lenge siden var vår svenske kollega FRIA ORD ute i hårdt vær og var på randen av hel innstilling, men det later nå til å ha kommet over kneiken fordi så mange i siste øyeblikk forstod hva som virkelig sto på spill.

Nå er det kommet et lignende ulykkesbud fra Danmark. Redaktør Olesens blad REVISION må gi opp. Først og fremst skyldes det nok at Olesen selv, som forøvrig er 80 år gammel, på grunn av sykdom må si definitivt stopp og ikke har funnet noen som kan løfte arven etter ham. Det er jo utrolig at vår danske venn og meningsfelle har kunnet holde det gående så lenge og opp i en så høy alder.

Lett har det ikke vært, hverken økonomisk eller på annen måte. Den skal ha noe til ryggrad som under slike forhold skal stå i spissen for et nasjonalt blad. Og redaktør A. Olesen har all ære av sin innsats for den nasjonale sak og for en riktigere historieskrivning. På så mange områder har også våre meninger falt sammen — naturlig nok ettersom begge land har vært rammet av etterkrigstidens urett — og vi føler derfor en rent spesiell trang til å sende vår danske kollega en hilsen og en takk på fallrepet.

Vi føler oss mere ensomme i kampen etter at Olesen og hans REVISION har gitt opp. Men heldigvis rører det seg også nye og unge krefter i det danske broderland.

KAN NOEN SKAFFE MEG HUSROM?

Nasjonalsinnet ung mann, ansatt i Forsvaret søker husrom i Oslo, hybel, eventuelt leilighet. Henvendelse bladets ekspedisjon, som gir nærmere opplysninger.

Der og her

I Norge uteble mobiliseringen — i Danmark stanset den ansvarsbevisste Christian X den, ifølge MORGENBLADET.

I en redaksjonelt anstrøket artikkel i Morgenbladet for lørdag 15. januar 1972 — bringer Yngvar Hauge flg. Thriller til det om sentrale samtidsfakta nesten totalt uvitende norske folk; og dette gjelder jo Frederiks far:

«Christian X's sterke pliktfølelse gav seg mange karakteristiske utslag. Da statsminister Stauning en aprilmorgen i 1940 kom opp på Amalienborg for å få en mobiliseringsordre underskrevet, svarte kongen NEI: — Nu har De så lenge motarbeidet meg i forsvarsspørsmålet at det ville være meningsløst å mobilisere.»

Et historisk eksempel på en konges dømmekraft, ansvarsbevissthet og mot i en svær situasjon!

Ved Christian X's bisettelse uttalte biskopen tre ganger over kisten:

Han ble hos sitt folk!

A.L.

Jo, de kan få sagt det!

I BERGENS ARBEIDERBLAD, nærmere bestemt 3. august 1971 klippet vi i sin tid dette avslørende innlegget i forbindelse med den tidligere tyske riksmminister Speers Norges-besøk. Må man vel lete lenge etter. Her er det:

«JAU, ME MINNAS

Jau, me minnast rett Speer og spelet hans under krigen, då me gode nordmenn lyt gå på tyskararbeid som han var sjefen for (!)

Me minnast enno den rå ange av tyskarpengane. Der ikkje meire åthaum av dei. Kva skulle vi gjera med dei? Me fekk korrkje bananer hell sjokolade. Dei gjekk millom anna til pokarspel eller me sparka fotball med dei. Kven ville vera kjent med å ha dei millom fingrane?

No kan den herr minister komme og sjå at på tuftane me lyt arbeide for honom. Han er ikkje mykje skamlaus?

Me vil hava dei norske fjellom for oss sjølve. Me veks med dei og sanninga sigrar um ikkje så brott.

Ola Sveinung.»

*

En kniper faktisk seg selv i armen og spør om det er en av de noksom omtalte tyskerarbeidere som her naivt forsøker å komme med i rekken av stolte helter og patrioter, eller om det kanskje er en slags infam ironi. Men slik var iallfall ordene.

East is East, and West is West
and never the twain shall meet.

(Rudyard Kipling)

Generalforsamling i A.s Folk og Land

holdes fredag 25. februar 1972 kl. 12 i Kierschowsgt. 5, Oslo.

Til behandling foreligger regnskapet for 1971, valg m.v. Til å møte innkalles aksjonærer. Fullmakter kan bare gis til annen aksjonær, men kan eventuelt sendes undertegnede eller bladets ansvarlige redaktør under adresse postboks 3214/Sagene, Oslo 4.

Styrets medlemmer innkalles til å møte samme sted klokken 11.

Olaf Holm,
styrets formann

De britiske planer mot Norge i 1940

Riktignok har vi nevnt saken ved en tidligere anledning, men det skæder såvissst ikke nok en gang å slå fast de faktiske kjennsgjæringer i forbindelse med de britiske planer mot Norge i 1940, de som utløste de tyske mottiltak og påførte oss okkupasjonens byrder og ydmykelse. Vi tar derfor gjerne inn disse linjer som en av våre — forøvrig utenlandske — lesere har sendt oss:

Jeg tillater meg herved å gjøre Dem oppmerksom på følgende i «The Wartime Journals» av Ch. Lindbergh, hvis De eventuelt ikke har lest dem:

«Kennedy said that weeks before the Germans invaded Norway Churchill had inquired of Roosevelt, through him (Kennedy), whether the United States would stand for British invasion of Norway.» (Side 420).

(Kennedy sa at uker før tyskerne invaderte Norge hadde Churchill spurt Roosevelt gjennom ham (Kennedy) om USA ville godta en britisk invasjon av Norge.)

Det er her tale om Joseph Kennedy, Roosevelts ambassadør i London, men dennes svar er ikke tatt med i boken. Da Roosevelt ifølge Kennedy for det meste forhandlet med Churchill gjennom den engelske ambassadør i Washington, må man anta at svaret har gått den vei, men ikke ble meddelt Kennedy. At Roosevelt har gitt Churchill sin fulle støtte til et engelsk innfall i Norge

MATFISK TILBYDES

Ferskfisk, Saltfisk, Salt og fersk filet av torsk og annen fisk.

Rogn Sunmager fersk og saltet, Ferske og saltede Torskkehoder, Tørrfisktorske, leveres hurtigst i alle pakningsstørrelser over alt i landet, mot forskudd.

Rimelige priser.

Skriv eller ring.

GOTFRED ANGELSEN
8363 Tangstad i Lofoten
Tlf. 2109 d.

VI OPPFØRER
alle som er interessert i
nøktern historieskrivning
til å sende inn aviser,
klipp, bøker, dokumenter
m.v. som kan belyse tiden
fra 1930 og senere til
INSTITUTT
FOR SAMTIDSHISTORIE
Tostrups gt. 29 — Oslo 2
Tlf. 44 68 83

etter de planer som var vedtatt, forberedt og påbegynt, men som ikke ble til noe fordi tyskerne kom dem i forkjøpet, er det neppe noen tvil om.

'Nobelprisen minner stadig mere om Stalinprisen'

Willy Brandt som nylig ble tildelt Nobels fredspris av Åse Lionæs og Høyres stortingspresident Ingvaldsen har nå forsøkt å bryte en lanse for kamerat Tito. Under den italienske viceministerpresident Maryinos besøk i Tyskland rådet han denne til definitivt å gi avkall på den såkalte B-sone omkring Trieste.

I den forbindelse skriver den italienske avis Giornale d'Italia etterfølgende skarpe ord, som også har en liten adresse til Norges Nobelkomité:

«Brandt burde bekymre seg om sitt eget land og ikke oppmuntre andre land til oppgivel-sespolitikk. Den Nobelpris han ble tildelt minner stadig mere om Stalin-prisen. Den blir til en utmerkelse for dem i den frie verden som går inn for oppfyllelsen av de imperialistiske krav til de østlige diktaturer — —

Efter at dette er sagt kan vi ikke se noen grunn til at Italia skulle tape krigen for annen gang ved at det til fordel for det kommunistiske regime i Belgrad skulle gi avkall på historiske, etiske og politiske rettigheter.»

Alt av ånd vil opp og fram.

Alt av troll vil trygt sitja.

(ArneGarborg)

Men vita skal vi
og vone visst,
at ånd må vinne
på troll til sist
og vit på den varge villskap.

(ArneGarborg)

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Høyrepressen på «nazi»jakt

Vi vet ikke hvorfor man akkurat i høyrepressen er så livende redd for «nynazister» at man ser dem over alt. Tidligere har som kjent MORGENBLADETS CC hevet en advarende pekefinger mot slike skumle individer og «de krefter som står bak dem» — hvem nå det måtte være. Og nå er det AFTENPOSTENS tur til å skjelve i buksene. Vi klipper denne notis i bladet under titlen «Ny-nazister i Brønnøysund?»:

«I ly av mørket er det slått opp endel plakater på stolper og vegger i Brønnøysund som bærer overskriften «Politisk manifest». De er forsynt med et stort runemerke som er skremmende likt hakekorset. Også innholdet i manifestet ligner Hitler-tidens doktriner.

Man vet ikke hvilke personer som står bak aksjonen, men det dreier seg tilsynelatende om en utløper av en organisasjon som kaller seg «Nasjonal ungdomsfylking», og har hovedkvarter i Oslo.

I et avsnitt om samfunnet heter det i manifestet at 'grunnlaget for samfunnsorganisasjonen må være prinsippet om folket som biopolitisk/åndelig organisk enhet adskilt fra andre nasjoner ved sin arvebestemte egenart.'»

Hvor farlig og «nynazistisk» dette er vil våre lesere selv ha kunnet bedømme eftersom vi bragte hele manifestet i forrige nummer.

Ellers må vi gi vår honnør til ungdommen i Brønnøysund som ikke lar seg kujanere til å gi avkall på den selvfølgelig demokratiske rett til å gi uttrykk for politisk og samfunnsmessig syn på like linje med for eksempel de venstreside radikale, som har fritt slag overalt og som ikke bekymrer høyrepressen syndelig.

Demokratitull

At en «schlager» eller et begrep profaneres og taper sitt betydningsinnhold hvis det gjentas for ofte og i ukritiske sammenhenger, er noe de fleste er klar over. Bare ikke demokratene later til å kunne begripe at deres hellige glose, som man nesten

ikke lenger kan høre uten å trekke på smilebåndet, nu beveger seg nær bristepunktet. Det siste vi leser om er at endel jus-studenter går inn for «røkdemokrati», hva nu det måtte være. Ellers har vi notert elevdemokrati, nærdemokrati, demokrati på arbeidsplassen, bedriftsdemokrati, levende demokrati (!), demokrati i hverdagen, kommunaldemokrati og vi vet snart ikke hva. Dertil skal Lars Korvald ha ope-

ret med noe fint som han kaller «Demokrati på golvet». Hva det egentlig innebærer, unndrar seg vår begripelse.

Om noen snart forlanger en smule demokrati i demokratiet, så skulle man kanskje komme ned på jorden igjen. Virkningen turde vel bli omtrent som i eventyret om keiserens nye klær, der en troskyldig, men virkelighetsnær sjel til slutt ropte: «Jamen han er jo naken!»

Streiftog i norske lærebøkere i historie

«Hitler hadde en spesiell appell til den tyske middelklassen. Blant småborgerne var det lettest å appellere til antikommunismen. De ønsket ikke forandringer i selve samfunnssystemet og ville ha «orden og fasthet» i landet.»

Man kan spørre seg selv om hva som i dag er en mangelvare?

Er det noen av leserne som kan kommentere: «I Spania gjorde fascistiske offiserer opprør mot regjeringen, som var liberal og demokratisk»?

Noe av det verste kommer nå:

«I 1938 innlemmet Hitler Østerrike i Tyskland, mot østerrikeres vilje. Like etter verdenskrigens slutt hadde østerrikerne selv bedt om få slutte seg til Tyskland, men da ble det nektet dem av vestmaktene, som var engstelige for et nytt Stor-Tyskland. Nå betraktet vestmaktene dette som et indre tysk anliggende —»

Ja, her ser man vestmaktene faste og staute holdning i praksis.

«Da Tsjekkoslovakia ble grunnlagt i 1918, (på en kontorpult, min kommentar), fikk det et tysktalende mindretall på 3 mill. De bodde i grenseområdet mot Tyskland, Sudetland. Disse tysktalere hadde aldri tilhørt Tyskland. Inntil 1918 hadde de vært østerrikske borgere.»

Østerrikerne ville jo som skrevet i 1918 inn i Tyskland. Dette måtte jo da også gjelde sudet«østerrikerne»!

«Krigstruselen blir alvor.»

«Storbritannia og Frankrike demonstrerte sin nye besluttsomhet ved å love å forsvare uavhengigheten til

Polen, Romania og Hellas.»

Ja, det var litt av en besluttsomhet får man si. Hvilken innsats de gjorde i ovenfornevnte land er jo velkjent.

«Det var nemlig tydelig at Hitler ville gå videre. Nå var det fristaten Danzig og herredømmet (?) over den polske korridor Hitler ville ha. Polen og Tyskland hadde en avtale om ikke å angripe hverandre.»

Det som imidlertid kanskje er mest interessant i denne historieboka er hva forfatteren forteller om Norge.

Omkring eventuell blokkade av malm — tilførsel til Tyskland langs norskekysten kan man lese følgende: «Vestmaktene mente at det bare trengtes små styrker for å få kontroll over kysten, og de regnet med at nordmennene ville godta et militært samarbeid.»

Nøytraliteten og nøytraliteten, Mor Norge!

«Tyskernes planer gikk ut på å ta hele Norge. Fra havner og flyplasser langs kysten kunne de true de tilførsler som var helt avhengig av.»

Hvor kom disse varer fra? Fra Russland og Sibir?

Om Vidkun Quisling kan man lese følgende interessante tese:

«Den omstridte Vidkun Quisling oppsøkte Hitler i desember 1939. Quisling var leder for et lite nazistisk (?) parti, Nasjonal Samling. Han hevdet at Tyskland burde komme engelskmennene i forkjøpet.» (Tyskerne hadde før Quisling kom til Hitler utarbeidet planer for en invasjon i Norge. Art. forf. anm.)

«Den norske regjering an-

Den gamle historien

Vi lever vårt liv på grensen av løgn
der halvheter preger hvert år og hvert døgn,
der viljen til sannhet ut fra oss selv
blir bestemt av vårt hensyn til gullstrømmens elv.

Selv bisper og råder tar løgnen i bruk
og fyller sin ånd ifra gullstrømmens buk
de staser sin pondus med løgner til skrud
og med fjær fra de halve sannheters gud.

Og folket i villrede spør hva er løgn?
hva er evig og hva er vel prget av døgn?
for vi ville jo helst når vi bæres til grav
hatt SANNHET som livsreisens støttestav.

Men på kunnskapens tre blir løgnene podet
og flittig små gutter de pugger med hodet,
en blir professor i humaniora
med sær ekspertise på res belliora,
og sirkel på sirkel blir snedig laget
med heroisk bravur som det sømmer seg faget,
og små nette gutter som skal vokse seg store
de pugger og pugger seg rent bort på jordet,
og løgner og halvheter får stempel av sannhet
når alle som en står med bena i vannet
og forkynner for verden så høyt som de kan det
at her står de da saktens tørt innpå landet ! !

Det var engang en keiser som fikk kledninger nye
av stoffet og snittet var hans råder så krye,
de roste ham opp i de høyeste skyer
der han viste seg fram i sitt kongeriks byer,
og der herren skred fram, var han noe for øyet
for faktisk så gikk han i — — — undertøyet ! !

Herr Skodvin har også en kledning av slaget
som også et kongeriks råder behage,
men den dagen vil koma, og den vil me hugsa
då alle kan sjå han i — — — under . . . . ! !

Sigm. Esgem.

te ikke noe om de farer som nå nærmet seg fra begge de krigførende parter.»

Skal man lete noe særlig mer i denne historieboka for å finne noe større tull?

«Det kom alarmerende meldinger til Norge om angrepet, men de ble ikke tatt alvorlig.» Hva ble idet hele tatt alvorlig?

Videre:

«Planen var at kongen, regjeringen og Stortinget skulle bli tatt til fange, slik at all norsk motstand ble lammet.»

Om Norge under okkupasjonen er kanskje overskriften på et av kapitlene «Den vonde tida» mest illustrativ. Vi leser om at rasjonering ble innført høsten 1939. Folk

ble loslitt i klærne etterhvert. Det ble mindre og mindre med mat. Folk gikk ned i vekt. (Intet er nevnt om den generelt gode helse-tilstand.) «Det fantes ikke lys langs veier og gater. Det var strengt forbudt å slippe ut den minste lysstripe fra husene.» Man forteller ikke hvorfor.

«Kongen ble nasjonens samlingsmerke gjennom alle krigsårene». Ja, han hadde vel også noe å stå i med, stakkar.

Det står ingen ting om prøvet. der Stortingets representanter ba Kong Haakon om å abdisere, kanskje ikke så rart. Om dette hadde vært skrevet i histo-

(Fort. side 7)

Hjelp til ekspedisjonsarbeide

FOLK OG LAND søker en ung mann, eventuelt student, som kan påta seg å ekspedere avisen hver fjortende dag. Arbeidet kan utføres når på dagen det passer vedkommende og tar med noe øvelse, ikke så lang tid. Bra honorar kan påregnes.

Henvendelse til redaktør Melsom snarest (Treffes onsdag, torsdag, fredag) i redaksjonen.

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

EN RYSTENDE SERIE, HVORAV DETTE ER ARTIKKEL NR. 26.

Vår spesielle medarbeider G.K. skriver her om
Mordet på frk. Elsa Kristoffersen

I.

Denne hendelse fant sted i Bærum — ved Nesbrua, den 8. desember 1943. Morderne, hvoriblant en celebrer person med de aller beste forbindelser i Norge, M.O. — var utdannet i England og sendt hit illegalt. Som vi senere skal se, var det hele nøye planlagt. Med nesten vitenskapelig grundighet ble det hele satt i scene av menn, som kaldt og kynisk utførte kvinnemordet. Vi har mordernes meget fyldige erklæring og tilståelse. Vi har også endel av det materiale som Fehlis la fram på en pressekonferanse i slutten av april 1944 i Oslo. Videre har vi også lest obduksjonsrapporten om Elsa Kristoffersen; og tilslutt noen glimt fra en lærebok i «gerilljakrig». Kunnskapen om det sistnevnte ble trykket i en liten bok og spredt blant hjemmefrontfolk her hjemme. Som man ser handler boken om sivil drapsteknikk. Anstendig gerilljakrig forekom ikke her i landet!

Disse kildene er nok til å vise at morderne, og de som ga ordren til udåden, fullstendig bet hodet av samvittighet og menneskelighet, og på det aller groveste krenket norsk lov og rett. — Jeg kommer til å ta med endel detaljer for å vise hvor langt ned en «helt», dekorert og feiret, kan synke! Jeg kommer også til å sitere litt av obduksjonsrapporten. Noen sitater fra «læreboken», vil også bli tatt med.

Politiet i Sandvika ble ved 9-tiden om morgenen, 9. desember 1943, varslet om et likfunn på isen under Nesbrua i Bærum. Det var to fra stedet som fant liket av en kvinne. Politiet rykket ut med stort mannskap og kunne straks fastslå at det dreiet seg om et mord. Kvinnen som var i 25-årsalderen var etter alt å dømme blitt kastet ned fra den høye brua, etter først å være slått i hjel — muligens på selve brua, muligens et annet sted. Man fant blodflekker både på brua, rekkverket og nede på isen. Den myrdede hadde svære lesjoner blant annet i hodet.

Man fant ingen legitimasjonspapirer på piken, som dessverre var uten yttertøy og uten sko på beina. Folk i omegnen mener å ha hørt duren av en bil om natten,

Utdannet ved morderskolen i England seilet dødens griber inn over det arme Norges land

og mange mener at piken kanskje er brakt utpå brua i bil. Gjerningsmannen eller gjerningsmennene har nok ment å bli kvitt liket for godt, idet det bare var et par dager siden sundet under brua frøs til, og dette har drapsmennene oversett. Når sundet ligger åpent, går

det nemlig en ganske sterk strøm der, så hensikten med å kaste kvinnen utfor bruen var nok så tydelig.

En stemningsrapport fra denne tiden er typisk. Meningene mann og mann imellom konkluderte med, at dette måtte være tyskernes
(Forts. side 6)

«Germanernes fortid og fremtid»

Noen kommentarer til Olav Hoas' skrift av ung akademiker

II.

(Forts fra forrige nr.)
Fremmed kulturpåvirkning: Individualismen hos germanerne er en del av deres kultur. Om kultur sier Hoas bl. a. (side 7): «Frihet kaller vi den tilstand at et folk og dets undergrupper har mulighet til å rense vekk fremmed påvirkning og fremmede ordninger og til å sette sitt eget i stedet og innrette seg etter sine egne instinkter.» Hvis dette er å forstå dithen at all kulturell påvirkning utenfra må unngås, er det en del å innvende mot det.

Det er riktignok slik at alle kulturer hos alle folk opprinnelig i hvert fall hadde sin egenart, og at det som passer for en nasjon, ikke nødvendigvis behøver å passe for en annen. Det er her den nasjonale ånd kommer inn i bildet, dvs. hele livs- og verdensanskuelsen hos et folk og derav følgende normer og verdier. For å unngå spenninger og forvirringer i dette verdimønsteret, noe som vil virke nedbrytende, må alle trekk i kulturen, både nedarvede og de som er lånt utenfra, være i overens-

stemmelse med denne grunnleggende ånd.

På den annen side kan en kultur ha utviklet spesielle særtrekk og ferdigheter på områder hvor andre er kommet til kort. Sistnevnte kan således ha nytte av impulser fra de førstnevnte på disse områder. På den måten vil disse trekk virke berikende på vedkommende nasjon sett i sin helhet. Forutsetningen er da at påvirkningen utenfra er forenlig med den nasjonale ånd, slik at man unngår spenninger og tankeforvirringer i folket.

Man kan altså sette opp følgende konklusjon om kulturpåvirkninger:

Alle former for kulturell innflytelse utenfra bør godtas når og bare når det gjelder særtrekk ved avsenderens kultur som er i overensstemmelse med mottagende nasjons grunnleggende kulturelle ånd.

Vi skal nå se nærmere på hvordan den romerske kultur i sin tid, dvs. i Senantikken og Tidlig Middelalder, satte sitt preg på den germanske. Det er særlig to ting
(Forts. side 8)

SIEGFRIED:

På spor etter nordiske vikinger også i Mellom- og Sør-Amerika

Den franske professor de Mahieu legger frem bevis på nordisk bosetting også sønnenfor Vinland

Vår kjære avdøde venn kaptein J. Kr. Tornøe var som kjent sterkt opptatt av sagaens beretninger om reise til det gamle norrøne Vinland. Han gikk de gamle sagaberetninger nøye etter i sømmene og mente å kunne fastslå at de var til det ytterste nøyaktige og kunne tjene som direkte veiviser når det gjaldt å finne frem til de gamle norrøne bosettinger. Han kom til et helt annet resultat enn Ingstad, men hadde her i Norge vanskelig for å nå frem for offentligheten med sine forskningsresultater. I USA var det derimot noe annerledes og Tornøe gav ut to bøker om emnet som vakte betydelig oppmerksomhet. Tornøe benektet naturligvis ikke at det Ingstad har funnet virkelig var rester etter gammel norrøn bosetting, men han hevdet at Ingstad tok feil når han identifiserte sitt fund med sagaens Vinland. I den siste av de to nevnte bøker, «Columbus in the Arctic?»

hevdet han at den norrøne bosetting i Amerika både hadde en betydelig utstrekning og at den strakte seg over århundrer. Dette var vel kjent dengang og Columbus selv var godt orientert om denne bosetting og om landet hinsides havet. Han hadde antagelig selv deltatt i en portugisisk-skandinavisk ekspedisjon før den store reisen da han «oppdaget» Amerika.

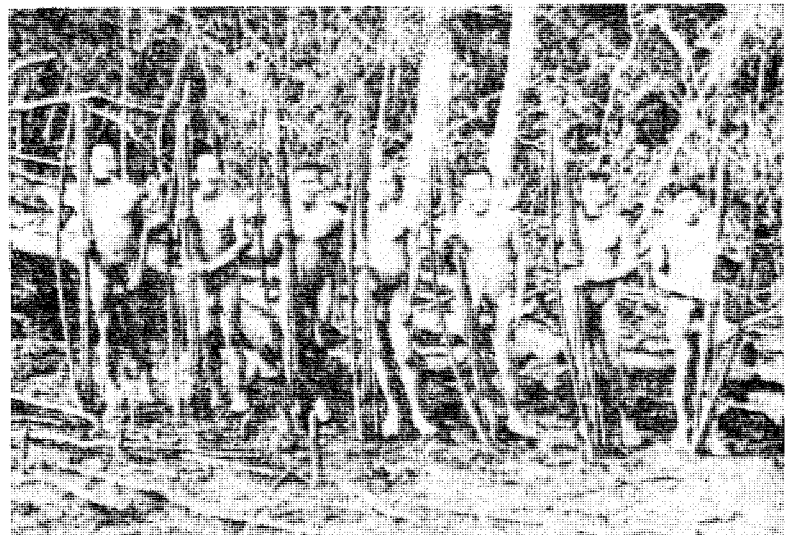
I tilknytning til de forskningsresultater både Tornøe og forsåvidt Ingstad også er kommet til, har nå en fransk vitenskapsmann, professor Jacques de Mahieu, i en bok

lagt frem vitenskapelig bevis for at både skandinaver og irlendere i den førkolumbianske tid spilte en utslagsgivende rolle i både Nord- og Sør-Amerika og at til og med inkaene og mayaene var av hvit herkomst.

Professor Mahieus bok har tittelen «Le Grand Voyage du Dieu-Soleil» og er nå også kommet i tysk oversettelse på Verlag der Deutschen Hochschullehrer-Zeitung under tittelen «Des Sonnengottes grosse Reise. Die Wikinger in Mexiko und Peru.»

Boken har naturligvis en rent spesiell interesse i Norge, både fordi menn av norsk herkomst hørte til de første hvite menn som satte foten på amerikansk grunn, og fordi ikke alene menn som Tornøe og Ingstad har gjort et betydelig forskningsarbeide på området, men fordi også for eksempel Thor Heyerdahls forskning her kommer med i bildet.

Professor Mahieus bok virker vitenskapelig vederheftig så langt en legmann da kan bedømme det. Forfatteren legger frem historisk, antropologisk, sproglige og sosiologiske bevis. Han noterer seg den samme utvikling med hvit innvandring som i sin tid i Hellas, Egypt, Persia og India. Dengang dreiet det seg om indogermansk landnam som førte til herredømme for det inntrengende mindretall. Men hverken i disse eller i de amerikanske bosettingsområder kom det til ødeleggelse og utbytting av de erobrede områder, men til en skapende videreutvikling
(Forts. side 6)

En gruppe hvite guayker med jaktutrustning. De var fullstendig degenererte, gikk helt nakne og på randen av kanibalisme, men de er utvilsomt etterkommere av norrøne landnamsmenn og herskere som ble fordrevet under et innfødt opprør. De smykker sine redskaper med forståelige runetegner, men selv forstår de dem ikke lenger.

På spor etter — —

(Forts. fra side 5)

på grunnlag av hjemlig tradisjon. Professor Mahieu har gjort en stor og fortjenstfull innsats gjennom fremleggelsen av vikingetidens bosettingshistorie.

Den tyske oversetteren av boken, Wilfred v. Oven, skriver ellers følgende om den i «Deutsche Hochschullehrer-Zeitung nr. 4/19. årgang:

«Amerika ble, som man vet, hverken oppdaget av Kolumbus eller av Leif Eriksson, som man antok, men av en vikingjarl fra Schleswig, Ullmann, oppkalt etter Ull, den nordiske jaktgud, som i år 967 gikk iland i det nåværende Mexico før han fortsatte sin reise til Peru. Denne usedvanlige meddelelse gir Jacques de Mahieu, støttet på uimotsigelige beviser, i sin bok, som under titlen «Le grand voyage du dieu-soleil» nylig vakte oppsikt i bokhandlene i Paris. Umiddelbart derefter sikret Verlag der Deutschen Hochschullehrer-Zeitung under bokmessen i Frankfurt seg de tyske rettigheter til dette usedvanlige verk i oversettelse av Wilfred von Oven. Den er nettopp utkommet i fremragende utstyr med tallrike, tildels flerfargede billedplansjer.

I 1925 ble på halvøya Paracas i Peru oppdaget omkring tre hundre velholdte mumier fra førkolumbisk tid. Noen stammet fra personer av mongoloid rase, tilhørende de innfødte på Andeshøysletten. Men flertallet var blonde og en omhyggelig antropologisk undersøkelse av dem gav som resultat at alle ytre kjennetegn pekte på nordisk rase. Nesten fem hundre år etter Amerikas angivelige oppdagelse har fantasifulle forskere søkt etter og ment å finne spor av egyptisk, kretisk, fønikisk, hebreisk, romersk og annen innvandring i Mellom- og Sør-Amerika. De blonde mumier fra Peru svarte ikke til de fysiske kjennetegn for noen av disse folk. Men hvorfra kunne så disse nordiske menn være kommet? Et irriterende spørsmål var dermed dukket opp. Jacques de Mahieu har beskjefteget seg med det lenge og grundig og fant svaret.

Forfatteren kom etter annen verdenskrig, som den unge i Paris promoverte sosiolog og antropolog deltok i som frivillig på tysk side, til Argentina, hvor han gjennom vitenskapelig arbeid og forfatterskap skapte seg et ansett navn. Ved siden av arbeidet på sitt spesielle vitenskapelige felt begynte Mathieu allerede for mere enn tyve år siden å fordype

seg i mysteriet med det hvite befolkningsselement i det prekolumbianske Amerika. Han studerte alt tilgjengelig materiale. Å lage en potpourri av dette veldige materiale kunne andre også gjøre — og har gjort det. Men Mathieu arbeidet på grunnlag av en solid hypotese: de eneste nordiske menn som hadde skip og som var istand til å krysse oseanene med dem før Kolumbus var vikingene.

På den annen side taler alle kronikker fra 16. århundre, de mexicanske og de peruianske om skikkelsen til en hvithudet, skjegget helt som kom over havet, siviliserte indianere og av disse ble opphøyet til rang av guddom. Og denne mann, halvt helt, halvt gud, bærer et germansk navn: Tonatiu (Thonar-Tiu) hos nahuaene, Wotan hos mayaene, Huirakocha (av det norske ord «huitre» = hvit og «Goth» = Gud) hos inkaene. Denne skikkelse, en og den samme under de forskjellige navn, ble til midtpunkt i en mytologi med enkelte kristelige elementer, men dog bygget opp på germansk grunn. I Peru kom den ariske dyrekrets til, for ikke å snakke om seder og skikk som den med sauna i Mexico.

Enn mere: de gamle kronikker beretter at de hvite i Mexico som i Peru hadde et «privatsprog». I forgangne århundrer oppdaget den franske abbed Brousse de Bourbourg i maya-sproget rundt regnet 300 ord av dansk, tysk og latinsk opprinnelse. Samtidig hadde den argentinske lærde Vicente Fidel Lopez i det peruanske quetschua påvist mere enn tusen sanskrit-røtter. De Mahieu på sin side fant ut samtlige titler i inkariket var av norsk opprinnelse, fra Inka (ing = etterkommer) til Kapak (kappi = helt, ridder).

Et ytterst verdifullt bidrag ytet også den mexicanske og peruanske ikonografi. Sammenligningen av visse fremstillinger med arkeologiske fund fra Skandinavia viste — som det fremgår av våre avbildninger — ikke bare utallige analogier, men ubestridelige overensstemmelser. Men det mest forbausende er kanskje den som «munk» betegnede statue fra Tiahuanacu (Bolivia), som er en nøyaktig kopi av en av apostelskikkelsene på hovedportalen i katedralen i Amiens.

På grunnlag av alle disse og mange andre ting har det lyktes de Mahieu å rekonstruere skjebnen til vikingene i Mellom- og Sør-Amerika. Han har oppdaget nav-

nene på de fyrster som hadde kommandoen over de etter hverandre følgende ekspedisjoner, hvis kronologi og vei han bestemte. Han har funnet ut tidspunktet da det nordiske rike i Tiahuanaca ble ødelagt og dets hersker fordrevet. Han har fulgt deres vei (mot vest) til havet og (mot øst) inn i den jomfruelige urskog, som de overlevende etter slaget på Soløya (i Titicacasjøen) tok i år 1290. «Des Sonnengottes grosse Reise» er skrevet både med forskerens varsomhet, men også med den engasjerte nord-europeers hengivenhet overfor temaet, som et helte-epos fra våre nordiske forfedres storhetstid.

I denne bok finnes det ingen uklarerheter, ingen vågelige tankestrøg bygget på hypoteser som går på krykker. De Mahieus slutninger er uanfektbare. Forfatteren kunne nå dem fordi han forstod å lage en syntese av det som faktisk forelå på vanligvis så skarpt adskilte områder som antropologien og teologien, filologien og arkeologien. Få ånder er istand til å beherske så forskjellige vitenskaper. De Mahieu er en av dem. Han har skapt et verk som synes predestinert til å revolusjonere amerikanismens verden.

Gjennom sine undersøkelser kunne forfatteren oppklare et problem som har vært omtalt i århundrer uten at noen har funnet frem: det med «de hvite indianere». At det fantes slike har vært kjent lenge. Stadig påny beretter reisende i fjerne egne av Sør-Amerika at de hadde støtt på dem eller iallfall beretninger om dem. De Mahieu har selv søkt dem, funnet dem og undersøkt dem vitenskapelig. I Paraguays utilgjengelige urskog oppdaget han en stamme av slike «hvite indianere», primitive henimot kanibalisme, helt nakne og gående på jakt med pil og bue, av melkehvit hudfarge, med fullskjegg og tilbøyelighet til skallethet, med ganske små mongolske innslag. Disse guapakier er entydig av nordisk herkomst. Og var oppdagelsen av dem i og for seg interessant nok, så ble den sensasjonell ved at disse fullstendig degenererte og analfabetiske angivelige indianere maler tydelige og forståelige runetegn, som de riktignok ikke selv forstår. De er etterkommere etter vikingene fra Tiahuanaca, som mot slutten av de 13. århundre ble fordrevet derfra.

De Mahieu har besøkt dem, utspurt dem, fotografert

Likvideringen — —

(Forts. fra side 5)

verk: Nordmenn oppførte seg aldri slik. Basta!

Idag vet vi at det var engelsk-utdannede agenter som sto bak mordet. Vi vet også, at det materiale som Fehlis la frem på pressekonferansen, var så og si 100 prosent riktig. Det finnes beviser for at agentene måtte avlegge regulære eksamener i hvordan de skulle likvidere sine landsmenn. Men mere om dette siden!

Nå skal vi se hvordan «heltedåden» ble øvet.

Morderens egen rapport om den grusomme udåd natt til den 8. desember. «Best å bringe henne av vegen,» ble det sagt — da det oppsto tvil om offerets skyld. «Det var i allfall nyttig trening», var et annet utsagn, da det ble klart at frk. Elsa Kristoffersen var helt uskyldig.

«Klokken 18.30 den 7. desember ble det fattet beslutning om at det lenge ventede framstøt mot E.K. skulle gjennomføres. Tre mann, bil og sjåfør deltok i denne aksjonen. Bilen ble satt igjen halvvegs oppe i gaten og kjøringen ble sittende i vognen, ferdig til å starte på et gitt tegn. Vi kan kalle disse tre for A, B og C. B ble stilt opp i fjerde etasje og A ringte på i boligen til E.K. i tredje etasje. Han meddelte fru- en som lukket opp, at han hadde et brev å levere til E.K., og det måtte skje personlig. Men han fikk beskjed om at hun ikke var hjemme. Hun ville først komme hjem henimot kl. 21.

De trakk seg da tilbake og kom igjen ved 20-tiden. Inngangen ble holdt under oppsikt, men ennå ved 22-tiden hadde E.K. ikke vist seg. Man ble da enig om å gjøre et nytt forsøk. Avstanden fra haveporten til inngangsdøren var omlag 60 meter. Bilen var stilt igjen om lag 10 meter fra haveporten. Inngangsdøren til 1. etasje var stengt. C ble stilt ved haveporten, B ble stilt mel-

dem og foretatt kroppsmålinger. Han gikk enda lenger. Ved utgravninger støtte han på rester av en meget gammel bosetting av slike «hvite indianere». Og han fant rundt regnet trediverunnskrifter, av hvilke hittil seks er blitt klart dechifrert og oversatt, deriblant et leirskår med årsdatum 1305. I dette år var «Des Sonnengottes grosse Reise» allerede avsluttet.

Jacques de Mahieu: Des Sonnengottes grosse Reise. Die Wikinger in Mexico und Peru. Verlag der Deutschen Hochschullehrer-Zeitung, Tübingen.

lom hageporten og inngangsdøren, mens A ringte på.

E.K. som altså måtte være kommet heim før kl. 20, kom selv og åpnet. A rakte henne brevet, som for øvrig bestod av en tom ubeskrevet konvolutt. Samtidig spurte han henne om det var E.K. Hun takket og trakk seg hurtig tilbake i gangen. Men A satte hurtig foten mellom døren og gikk etter henne, idet han sa at han måtte ha svar straks. Hun gikk langs den lange gangen og begynte å gå opp trappen, men A tok henne i skulderen, dreiet henne om og gav henne et slag på haken så hun straks mistet bevisstheten. Deretter tok han henne over skulderen og sprang ut mot inngangsdøren. I farten glemte han konvoluttene, og da situasjonen krevde at han hadde bare hender, fantes det altså fingeravtrykk på den.

Da B så eller hørte at A kom springende, løp han mot hageporten, og C gav tegn med en lommelykt hvoretter bilen kjørte fram. Mens A løp avgårde med E.K. fikk hun delvis bevisstheten tilbake og stønnet høyt. B prøvde å slå henne bevisstløs igjen, men i farten lyktes det ikke helt, for hun verget seg mot å bli brakt opp i bilen. Man fikk imidlertid ordnet det og kjørte bort.

Hensikten var å bringe E.K. til en tom leilighet, og på vegen dit gikk man inn et sted for å hente nøkkelen. Der fikk de imidlertid den beskjed at boligen stod under oppsikt og at den derfor ikke kunne brukes. Det var derfor ikke noe annet å gjøre enn å kjøre til en bebodd leilighet, der det bodde et par mennesker. Der disponerte man et rom. Da sjåføren fikk beskjed om en anholdelse i en gruppe, måtte bilen stilles vekk hele dagen, og man fikk først forbindelse med sjåføren og bilen ved midnattstid den 7. desember. Man ville da kjøre til en hytte utenfor byen, men det viste seg da at det var umulig å komme fram på grunn av snøen.

Forhøret skulle egentlig finne sted i denne hytten, som egnet seg bra til det, men denne tanken måtte altså oppgis. Man kjørte derfor utenfor byen for å sørge for å få henne av vegen. Man hadde tenkt å bruke en stein som søkke, og den var lagt bak i bilen. Men da man ville bruke den, viste det seg at den var falt av. Nå forsøkte man å rive løs en ny stein, men det mislyktes. E.K. trodde på dette tidspunkt at man ventet på en ny bil, som skulle kjøre til grensen.

(Fortsettes)

Den falske Sven Dysthe — —

(forts. fra side 1)

sier at man stanser den offentlige oppussing av gloriolen. Sist er det jo DAGBLADET som er ute med en hel-side eftersom bladet har funnet ut — forøvrig bladet tredje teori om saken! — at det var Sven Dysthe som fikk Einar Gerhardsen ut av det tyske fangenskap og bragt tilbake til Norge.

Man bygger dette på at Gestaposjef Reinhardts nestkommanderende, som i likhet med så mange andre fant det opportunt å falle sin gamle sjef i ryggen under rettssaken mot denne, fortalte at det var han, Herbert Paul, som etter oppfordring av vennen Sven Dysthe, bak Reinhardts rygg sendte telegram om at den «visstnok dødsdømte» Gerhardsen skulle «settes i sirkulasjon» tilbake til Norge slik at dødsdommen ikke kunne eksekveres.

Dette lyder for oss om det åpenbare tøv, slikt noe som en «angrende» gestapist kan servere for godtroende jøsinger 25 år etterpå. For det første er det åpenbart at en gestapist, selv hvor bestuktet han var med hyttebesøk i luksushytten og hvor beæret han følte seg over vennskapet med Dysthe, etter det vi selv har sett av gjensidig frykt og mistenksomhet innen den klanen, ikke under noen omstendighet hadde våget å gå bak gestaposjefens rygg, og naturligvis aller minst hvis det gjaldt en fange som var dødsdømt av en SS-rett. Det ville jo være det samme som selvmord i det herrens år 1944. Rent bortsett naturligvis fra at en dødsdom like godt kunne eksekveres i Norge som i Tyskland.

Vi har grunn til å tro at det var ganske andre motiver som fra tysk side lå bak dette at Gerhardsen ble ført tilbake til Norge fra Sachsenhausen enn å gjøre Sven Dysthe en tjeneste. Det var nok visse tyske kretser som mente å ha bruk for ham i et senere politisk spill.

Men, la nå det være. Hvis herrene Dysthe og Gerhardsen idag offentlig ønsker å falle i armene på hverandre i dyp rørelse, så dem om det. En annen side av saken er at den Gerhardsen som man nå hevder visstnok selv var dødsdømt ikke viste syndelig hensyn overfor Dysthes gamle meningsfeller da han ble regjeringssjef i 1945. Han avsto konsekvent å benåde dødsdømte NS-folk, noe han selv bekrefter i sin bok.

DAGBLADET gientar historien om «dobbeltagenten» Sven Dysthe, som «arbeidet for norske interesser», selvom ingen visste det

før i krigens slutfase da noen og hver var slike «dobbeltagenter». Forøvrig kjenner vi ingen NS-folk som ikke «arbeidet for norske interesser» hvert på sitt felt, imellom — som Dysthe — i samarbeide med tyske forbindelser, imellom i en åpen og langt farligere opposisjon.

Det er ellers ikke riktig dette at Sven Dysthe på det tidspunkt da Gerhardsen satt syk i Sachsenhausen og ble ført tilbake til Norge var medlem av NS. Han hadde meldt seg ut lenge før, da det begynte å brenne under føttene, men hans tyske venner — som ikke var særlig NS-vennlige — gav en god dag i det. De fortsatte hyttelivet sammen med Dysthe, som kanskje satt enda fastere i salen etter å ha meldt seg ut av den brysomme Quislings parti og utelukken de holdt seg til okkupasjonsmakten.

Ellers er professor dr. med. Torleif Dales svar på bladets forespørsel om hvorvidt «dobbeltagenten» Dysthe bragte opplysninger fra okkupasjonsmakten som var til nytte for motstandsbevegelsen, nokså karakteristisk:

«— Under krigens kritiske avslutningsfase (uthevet av oss) kom han til oss med nøyaktige opplysninger om hvor mange tyske tropper som da stod i landet — hvor mange av dem som var SS-folk — og hvor troppene var plassert. — —»

Vi skulle tro at det i «krigens kritiske avslutningsfase» ikke trengtes noen Dysthe som mellommann for å få slike opplysninger fra Wehrmachtshold i Norge! Det var noen hver som samlet på «goodwill» dengang, både blant tyskere og nordmenn.

Som sagt før, så unner vi gjerne Dysthe dette at han har kunnet gjøre en dyd av nødvendigheten, at han ikke bare kom skadefri fra «retts»oppdraget, men at han til og med kan sole seg litt over «patriotismen» i en engere krets. Men vi synes nok han bør holde seg der, for det er mange av hans tidligere NS-venner som fremdeles husker den entusiasme han i krigens mindre kritiske berøvnelsesfase viste for det Nasjonale Samlings og Quisling sto for. At det var en «dobbeltagent» de da talte med avviser de indigner.

Så, altså: gå litt stillere i dørene!

— Er det sant at De har kallt meg skurk og bedrager i Deres blad?

— Umulig. Mitt blad er utelukkende et nyhetsorgan. —

Et veritabelt grunnskudd — —

(Forts. fra side 2)

Det lar seg ikke gjøre her å gå nærmere i detaljer med hensyn til Hartmanns bok, men på bakgrunn av general Lindbäck-Larsens fortsatte propaganda for egen tåpelighet dengang, vil vi unde oss å gjengi noen avslørende glimt fra fylkesmann Gabrielsen og Lindbäck-Larsens siste aksjon for å få innenriksminister Hagelin til å øve press på tyskerne for å få gjenopprettet et slags norsk Reichswehr i Øst-Finnmark. Opplysningene herom har Hartmann fått av advokat Ole Vries Hassel, som dengang var ekspedisjonssjef i Hagelins Innenriksdepartement (hvorunder også sorterte Sivilforvaltningen for hær- og flåte). Henvendelsen fra fylkesmannen og hans militære stabsjef skjedde via Vries Hassel, idet de to herrer søkte hans medvirken til å få Hagelin interessert, og ekspedisjonssjefen tok vare på de papirer herrene fremla og har nå latt dem gå videre til Hartmann. La oss innflette at Lindbäck-Larsen nå gir inntrykk av at han intet husker om henvendelsen, noe som ikke lyder helt troverdig, ærlig talt, og la oss så gjengi et brev fra advokat Vries Hassel til Sverre Hartmann av 26. juni 1969, som gjengis i Hartmanns bok:

«Efter Deres anmodning fikk De — såvidt sees 10. ds. — overlevert fra meg mitt eksemplar av fylkesmann Gabrielsen og daværende major O. Lindbäck-Larsens forslag av 24. oktober 1940 om etablering av norske tropper til forsvar av Finnmark med diverse bilag.

Jeg husker meget godt hvordan jeg fikk overlevert disse dokumenter og de nærmere omstendigheter hermed. Datoen for min konferanse med de to herrer kan jeg dessverre i øyeblikket ikke nøyaktig oppgi, men jeg skulle anta at det vil kunne lykkes meg å finne min almanak for 1940 der alle mine konferanser er oppteget.

Jeg skulle imidlertid anta at den fant sted i slutten av oktober 1940. Jeg erindrer at den fant sted nokså snart etter at kommunalavdelingen — hvis sjef jeg var siden juni 1940 — var flyttet fra Justisdepartementet til Meltzersgate. Fylkesmann Gabrielsen ba om konferansen, og jeg kan med absolutt bestemthet si at major Lindbäck-Larsen kom sammen med denne.

Saken hørte ikke inn under kommunalavdelingen og mitt sak-område, og dokumentene ble ikke journalisert i avdelingen. De to herrer var fullt oppmerksomme herpå, men uttalte at de kom for å søke min *personlige* hjelp, således at jeg kunne bistå dem

med å gjøre statsråd Hagelin interessert i planen. Denne ble under konferansen ganske inngående drøftet med de to herrer, særlig gjorde Lindbäck-Larsen rede for planens detaljer.

Jeg ble absolutt overbevist om planens riktighet og verdi. Her forelå mulighet for gjenreisningen av den norske armé og dermed innen den militære sektor å redde noen del av norsk selvstendighet. Det gjaldt jo i de tider å prøve å redde de stumper av denne som det overhodet var mulig.

Jeg snakket med statsråd Hagelin om planen så snart jeg fikk tak i denne og gikk sterkt inn for planen med den argumentasjon som foran er nevnt, mitt inntrykk var at Hagelin nettopp ut fra de samme synspunkter var enig med meg.

En tid etter meddelte imidlertid Hagelin meg at tyskerne hadde avslått. Jeg husker at han virket nærmest noe flau over at han og NS ikke hadde den innflytelse at de kunne få planen gjennomført.

Ovenstående er meddelt under samme ansvar som et vidne.

Med hilsen
Ole Vries Hassel.»

I sammenheng med det vi foran har behandlet fra Sverre Hartmanns bok kan det ha sin interesse å peke på at dette med å gjenreise en ny norsk hær etter det totale nederlag den var blitt tilføyet takket være partipolitikernes forbryterske lett-sindighet og ansvarsløshet, jo beskjeftiget norske offiserer langet utenfor den nærmeste krets omkring general Ruge.

Omtrent på det tidspunkt da fylkesmann Gabrielsen og major Lindbäck-Larsen rettet sin henvendelse til statsråd Hagelin gjennom Vries Hassel, eller kanskje litt før, var oberst Sundlo blitt anbragt som hirsdsjef av Quisling og hadde som stabsjef kaptein Odd Grahm. Det var tydelig at begge de nevnte offiserer så på sin oppgave i Hirden og under oppbyggingen av denne ut fra videre perspektiver enn man er klar over. At disse perspektiver skulle avvike fra Quislings egne er lite trolig. Sundlo var jo et fremtredende NS-medlem fra gammelt av og med intim kontakt til Quisling.

Så langt var saken vel og bra, men det er betegnende for hele situasjonen dengang at hverken Sundlo eller hans stabssjef fant noen grunn til å legge skjul på at de tok sikte på å bygge opp en ny norsk hær gjennom Hirden. Undertegnede laget et intervju med de to herrer for FRITT FOLK og de uttalte seg da meget åpent om dette. Heller ikke undertegnede fant noen betenkeligheter

ved å offentliggjøre uttalelsene.

Tyskerne næret imidlertid så stor frykt for Nasjonal Samlings nasjonale sinnelag at de ikke ville la det få militære maktmidler ihende som i en gitt situasjon kunne tenkes brukt mot okkupasjonsmakten. Intervjuet vakte derfor skarp reaksjon hos tyskerne og det endte med at både Sundlo og hans stabsjef måtte fjernes som ledere av Hirden.

Og denne hendelse skulle vel ikke akkurat gjøre tyskerne mere velvillig innstillet over Lindbäck-Larsens planer og den nye henvendelse gjennom Hagelin.

I samme forbindelse bør det vel også pekes på at når Quisling, på et tidspunkt da det små muligheter var for en virkelig militær innsats, idet Sovjet fremdeles hadde sin vennskapspakt med Tyskland og hele Kontinentet var på tysk hånd, oppfordret nordmenn til å melde seg som frivillig på tysk side, så hadde det naturligvis, som senere hevdet, intet med det å gjøre at Quisling eller disse frivillige tok sikte på å bekrige England, men simpelthen med Quislings ønske om på dette vis å skape en grunnstamme for den nye norske hær som også spøkte i offiseren Quislings hode. Det var vel også dette som i første rekke tellet da Legionen ble opprettet, selvom naturligvis kampen mot bolsjevismen som truet fra øst også spilte en vesentlig rolle.

Og for å være rettferdig i vår bedømmelse var vel kanskje dette ønske om norske militære styrker som et symbol på den frihet og selvstendighet alle arbeidet for å vinne igjen en vesentlig bakgrunn for den frivillige norske innsats på britisk side.

Men, altså: Skaff Dem Hartmanns bok!

For ungdommen

(Forts. fra side 4)

rieboka; hvordan ville da norske elevs syn på datidens Storting vært? Et Storting som skulle verne om «demokratiets» interesser!

«Som det nå gikk, ble det tid til å bringe Kongen, kongefamilien, statsrådene og stortingsrepresentantene ut av Oslo. De beholdt sin politiske handlefrihet, og regjeringen kunne la de militære ledere organisere motstand mot overfallet.»

Hvorfor så seint?

Man har ikke unnlatt å nevne «Elverumsfullmakten» som selve renessansen for nordmennenes militarisme.

«Germanernes — —»

(Forts. fra side 5)

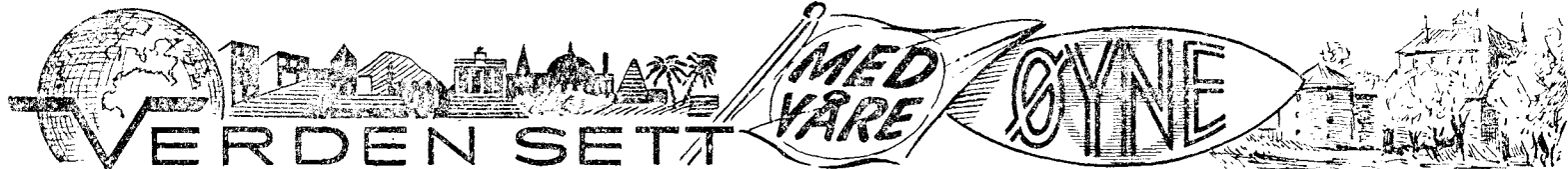
de germanske nasjoner har lånt av romerne: Deres juridiske vitenskap, dvs. kunsten å lage og tolke lover, og statsforvaltning (skatteinnkreving, forvaltning av skattemidler, kontroll med embedsutførelse). I forbindelse med statsforvaltning ble også det orientalske herskerprinsipp (herskerne har fått sin makt fra Gud, ikke fra folket) overført til germanerne, noe som bl. a. utartet seg i universaltankene rundt den tysk-romerske keiser.

Av denne innflytelsen må man vel si at både jussen og administrasjonskunsten har vært av uunnværlig betydning for at germanerne skulle være i stand til å danne moderne stater. Derimot har tradisjonen med det orientalske herskerprinsipp, noe som altså heller ikke var opprinnelig romersk, men som romerne i sin tur hadde fått av perserne gjennom hellenismen, vært til stor skade i den historiske utvikling. Det dannet det ideologiske grunnlag for eneveldige kongedømmer, og hemmet derved utviklingen av konstruktive demokratier.

Men bortsett fra dette orientalske herskerprinsippet må man si at den romerske kulturelle påvirkning av germanerne var i overensstemmelse med den germanske grunnleggende ånd. Romersk jus og statsforvaltning gjenspeiler prinsippet om likhet for loven for alle frie menn, og ikke minst: At loven og ikke statssjefen hersket over folket. Riktignok mente romerne at loven var laget av menneskene og ikke var til fra begynnelsen av, slik som germanerne oppfattet den, men det sentrale likhetspunkt er likevel at i begge kulturkretser ble loven (hos germanerne sedvanen) regnet for å stå over statssjefens eller overhodets vilje. Dette var et resultat av begge folks karakteristiske motstand mot å tildele mennesker guddommelig makt over andre mennesker.

I selve samfunnssystemet var det også mange parallelle kjennetegn mellom romere og germanere. Begge var jordbruks- og krigerfolk. Hos romerne var det bare tre «edle» yrker: Dyrke jorden, føre krig og drive politikk. Bortsett fra at germanerne ikke hadde egentlige statsdannelser i Oldtiden, slik at de kunne drive politikk, vet man at i deres opprinnelige kultur bare fantes to beskjeftigelser, nemlig jordbruk supplert med jakt og krigføring.

Dette skulle vise at med unntagelse av det oriental-

DEMOKRATISK?!

60 USA-senatorer har reist krav om en reform av FN-chartret. I deres resolusjon heter det at fremfor alt må valgsystemet i hovedforsamlingen og den internasjonale retts oppgavestilling grunnleggende forandres. Så paradoksalt er stillingen idag at land som bare representerer 4% av befolkningen i alle medlemsstater danner flertallet i hovedforsamlingen. Dette er resultatet av slagordet om «Ett land — en stemme».

DE VENSTRERADIKALE GRAVSKJENDERE

Venstreradikale gravskjendere har vært påferde i Italia, hvor det har vært rettet et bombeangrep mot graven til den myrdede Benito Mussolini på kirkegården i Pre-

ske statsprinsipp har romerne overført trekk fra sin kultur som var i overensstemmelse med den germanske. Det er derfor hovedsakelig det asiatiske herskeridealet som har vært de uønskede fremmedelement i det nordiske samfunn. Kommunismen og kollektivismens dominans er bare en annen side av dette prinsipp, en slags antitese, hvorved én manns dominans blir erstattet med massebegrepet som oftest konkretisert i at all makt gis til et kommunistisk partioligarki, ikke til folket. Derfor er marxismen like uakseptabel for nordisk kultur og ånd som eneveldige fyrster tidligere var det.

Byene og industrien

Undertegnede kan ikke si seg enig med Hoas når han tar avstand fra byer og deres industri fordi de i sitt vesen fordervet menneskenes livsbetingelser. Det er bedre å stadfeste at ekstrem utvikling av urbanisering og industri forgifter livsbetingelsene.

Dette skal forklares nærmere. Urbaniseringen og den derved forbundne industrialisering var, når man ser bort fra innflytternes problemer i forbindelse med omstilling fra lands- til bymiljø, befolkningen til gode på lang sikt fordi den økte deres velstandsnivå og nødvendiggjorde og gav anledning til utdannelse for langt flere enn tidligere. I dag er derimot utviklingen av industri og urbaniseringen nådd så langt at to ubøtelige skadevirkninger er overhengende:

dappio ved Forli. Inngangen til gravkapellet ble lett beskadiget, men selv sarkofagen forble uskadd. Selv den døde Mussolini forekommer altså de venstreradikale italienerne så farlig at de må gå løs på hans grav. Det minner uhyggelig om det anslag som under okkupasjonen av Norge ble rettet mot graven til Quislings nylig avdøde mor og for den saks skyld også om de indirekte angrep på døde NS-folks graver da man i 1945 og utover forbød gravstøtter på disse graver. Bare med den forskjell at her var det nok ikke bare venstreradikale gravskjendere påferde. De fikk godt følge av borgerlige jøssinger.

ARGENTINA LENGTER EFTER PERON

De nåværende styrere i Argentina synes nå å ha

1. Uttømming av jordens råstoffkilder og dermed uteblivelse av en av industrialismens viktigste eksistensmuligheter og
2. forgiftning av naturens vekst og dyreliv og dermed uteblivelse av menneskets primære livsgrunnlag.

Overfor en slik trusel må man naturligvis omprioritere. Det må settes et tak på den videre industrialisering, utbygging av byene og kravene på økt velstand. Men må sette en stopp for denne materialistiske utvikling og begynne å tenke i andre baner, nemlig se nødvendigheten av å bevare de primære næringsmuligheter som kommer fra jorda. Likeledes må man forstå menneskets behov for å ha kontakt med sitt opprinnelige miljø, nemlig uberørt natur. Man må spare inn på viktige råstoffer som f. eks. jern og olje og kun bruke dem til de mest nødvendige formål.

Man kan altså konkludere dette avsnitt med å si at vi må bevare byene og industrien, men forhindre at disse **ekspanderer** ytterligere.

Undertegnede vil slutte med å si at han stort sett synes at Hoas' historiesyn er fruktbart for en konstruktiv strategi som tar sikte på å fjerne alle dekadente utvekster på det moderne samfunn. Han peker på mange momenter som folk flest i en moralsk forfallen nytelsetid overser eller helst ikke vil reflektere over. Eskapisten finnes det jo nok av.
Ung akademiker

kjørt seg så fullstendig fast at også de begynner å lengte etter den tidligere statssjef Peron, som de jaget av landet med skam og beskyldninger av enhver art. Iallfall har den nåværende president Lanusse offentlig forsikret at Peron nårsomhelst kan vende tilbake til Argentina hvis han vil yde et positivt bidrag til å løse landets problemer. Som enhver annen argentiner kan Peron få et pass. Perons tilhengere, med hovedtyngden i fagbevegelsen, er fremdeles den sterkeste politiske kraft i Argentina, men de holdes i ave av politi og militære, så vi kan ikke tenke oss at Peron under disse forhold skulle ville vende tilbake og bli et slags gissel for makt-haverne.

«AMERIKANERNE» PÅFERDE IGEN

Norsk presse beretter om tre amerikanske soldater fra okkupasjonshæren i Vest-Tyskland som via Danmark forsøkte å smugle narkotika inn i Sverige, nærmere bestemt Malmö. Da de ble knepet i tollens kidnappet de like godt med våpenmakt to tollere og bortførte dem i en bil forfulgt av svensk politi. De satte tilslutt kursen mot Norge — og for alt vi vet kan vel det kanskje ha vært bestemmelsesstedet for narkotikaen den hele tid. Under et nødvendig opphold fikk politiet imidlertid skutt ifilber bakhjulene på forbrytternes bil og fikk overmannet dem etter en kort skuddveksling. Vel, at slike «amerikanske» soldater smugler narkotika og begår andre alvorlige forbrytelser er jo nokså dagligdags, så det er egentlig ingen grunn til å nevne det spesielt her. Men vi vil gjerne sette fingeren på hvor ytterst hensynsfulle den norske presse er — eller skyldes det frykt for å bli beskyldt for «rasehets»? — i sin omtale av saken. Over alt heter det «amerikanere» og «amerikanske soldater», mens det vel ville vært naturlig å peke på at det her, som så ofte, dreier seg om negere. Det er altså ikke så rart at man på Island frabad seg å få denslags soldater anbragt der.

NORGE ER IKKE ALENE

om NATO-vrøvlet sitt dessverre. Her gikk man som kjent med i NATO for å få amerikansk beskyttelse mot Sovjetsamveldet, men har

gjort alt for å hindre at USA overhodet har noen mulighet til å hjelpe oss — om viljen da skulle være tilstede, hvilket vi i høy grad betviler. I tillegg til dette har Norge vært en så evig pest og plage for NATO-ledelsen med sine fjollete angrep på Hellas at selv generalsekretæren offentlig har tatt avstand fra det. Nå har vi fått følge fra det willy-brandske Tyskland, som kamerat Bratteli henger i halen på. Man gjør nå i dette Tyskland vanske ligheter med å levere våpen til Portugal fordi man ikke liker styret der. Hva nå det kan ha med en militærallianse å gjøre. Som kjent har Sovjetsamveldet bygget opp en sterk sjømakt i Middelhavet takket være USA's Israelpolitikk. Både Portugal og Hellas er under disse omstendigheter nødvendige pillarer i NATO-makten i Middelhavet, så en får si det er statsmannsgjerningen å gå løs på disse pillarer for tomme demokratiske slagords skyld.

HITLERMUSEUM I ENGLAND

Lord Bath, som har den største samling av Hitlerbilder — 48 akvareller og 3 oljemalerier — har åpnet et minnerom for Hitler på sitt slott. Bath benekter å ha nazistiske sympatier, men hevder at «Hitler har gjort meget for Tyskland.»

Tannlege

MARTIN KJELDAAS Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1972:

Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo